

sag om udvisning af en udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed, at det kan overvejes at indføre en hjemmel, der udtrykkeligt direkte møntet på sådanne sager giver politiet som udsendelsesmyndighed, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2, mulighed for at gøre brug af yderligere tiltag med henblik på at begrænse udlændingens kontakt udadtil.

Arbejdsgruppen foreslår – med henblik på at undgå, at udlændingen kan forhindre sin udsendelse på grund af reglerne om non-refoulement, herunder at pågældende gennem interviews og offentlig omtale af sin person kan skabe sig et asylgrundlag – at bestemmelserne i udlændingelovens §§ 37 c, d og e, kan suppleres med nye bestemmelser i udlændingeloven, således at det er muligt under frihedsberøvelsen at afskære eller begrænse udlændingens adgang til besøg og anden kontakt, der kan medvirke til at forhindre udsendelsen. Af samme grunde kan der være anledning til under retsmøder i sagen, herunder under hovedforhandlingen, at anvende navneforbud, referatforbud eller lukkede døre.

Arbejdsgruppen anbefaler i øvrigt, at der i disse sager ikke bør være det i dag gældende krav om, at frihedsberøvelse kun må anvendes, når de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Dette ændrer ikke ved, at der altid skal anlægges proportionalitetsbetragtninger ved spørgsmål om iværksættelse og opretholdelse af en frihedsberøvelse.

4.2.2. Regeringens bemærkninger til arbejdsgruppens anbefaling

Regeringen kan tilslutte sig arbejdsgruppens anbefaling af en ny model for frihedsberøvelse af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed.

Regeringen foreslår derfor, at udlændingelovens regler om frihedsberøvelse ændres i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag.

Den foreslåede model indebærer en ny bestemmelse om frihedsberøvelse af disse udlændinge, hvorefter frihedsberøvelse som udgangspunkt er den foranstaltning, der er relevant under en sag om administrativ udvisning af en udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed. Regeringen foreslår derfor, at det ikke længere er en forudsætning for frihedsberøvelse af udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, at der foretages en vurdering af, om de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige til at sikre muligheden for udvisning.

Der skal dog som hidtil foretages en proportionalitetsvurdering ved beslutningen om iværksættelse og opretholdelse af en frihedsberøvelse, ligesom det fortsat er en forudsætning for iværksættelse og oprethol-

delse af en frihedsberøvelse, at der er reel udsigt til, at en udsendelse kan effektueres inden for en overskuelig fremtid. Når disse betingelser ikke længere er til stede, f.eks. fordi udlændingen får tålt ophold her i landet, skal frihedsberøvelsen ophøre.

Politiet kan som hidtil iværksætte frihedsberøvelse, når der foreligger en vurdering af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, med henblik på udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

Forslaget indebærer endvidere, at der indføres særlige regler om domstolsbehandling af frihedsberøvelsen i disse sager, hvor det fortrolige materiale, som ligger til grund for farevurderingen kan fremlægges i lukkede retsmøder med deltagelse af en særlig advokat, der repræsenterer udlændingen.

Dette vil efter regeringens opfattelse bidrage til, at der i disse sager som led i prøvelsen af frihedsberøvelsens lovlighed vil kunne ske den rimelige sandsynliggørelse af det faktuelle grundlag for farevurderingen m.v., som er omtalt i afgørelserne fra Højesteret, jf. afsnit 2.8.1.

Forslaget indebærer desuden, at det i disse sager altid er domstolene, der skal tage stilling til frihedsberøvelsens lovlighed, uanset om frihedsberøvelsen varer mere eller mindre end 3 døgn.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og 7.

Regeringen kan endelig tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering af, at statens ønske om at kunne effektuere en udvisning er særligt stærkt i de sager, hvor en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

Regeringen finder således, at det i disse sager er helt afgørende, at udlændingen ikke har adgang til at påvirke muligheden for udvisning og udsendelse af den pågældende.

Regering finder i lighed med arbejdsgruppen, at der kan være behov for under sagen at afskære eller begrænse udlændingens kontakt udadtil, hvis der består en risiko for, at den pågældende via denne kontakt skaber sig et asylgrundlag, således at den pågældende ikke vil kunne udsendes.

Regeringen finder derfor, at reglerne i udlændingelovens §§ 37 a-e skal finde anvendelse i sager om frihedsberøvelse af udlændinge, som må anses for en fare for statens sikkerhed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

4.2.3. Forholdet til EMRK i relation til domstolsprøvelse af frihedsberøvelse

Ifølge EMRK artikel 5, stk. 4, har enhver, der berøves friheden ved anholdelse eller anden tilbageholdelse, ret til at indbringe sagen for en domstol, for at den-